

Tekil Duyguları Dillendiren de Aşkta

— Hüzün Şairi · 19 Aralık 2013

TEKİL DUYGULARI DİLLENDİREN DE AŞKTI

Yorgunum ve yorgunsun biliyorum... Ömrün gölgesinde dinlenmek, aldığımız soluğun, gördüklerimizin güzelliğinde kaybolmaktı muradımız. Ah yüklü olmak değil, vah kuşanmak değil, alabildiğine dağınık, plansız yaşamak rüyamızda, aldanış kabusları olmasın derken, ellerimizin bağıni çözdü yine kader. Sanırım, kapımızın eşğini henüz atlamamış ki aşk, geldiği gibi gitti. Çözüldük... Ve üzüldük...

Gözlerimizi saran ayrık otlarını ayıklayamadık. Zira, burnumuzun ucunu görmekten çok uzaktık. Düşüncelerimizin kurulu tüm tesislerinde, kendimizi arıtamadık. Estek-köstek etkenlerle, derin yaralar aldık. Acıyı kavurdu yüreklerimiz ve ruhumuza ikram etti. Elimiz kolumuz bağlı seyrettik. Sustum... Sustun... Sustuk mu, susturulduk mu anlayamadık. Hicran kusursuz bir izzet-i ikramdaydı sanki. Çıkla sevmelerin kazancında eridi her şey. Sıfırı tüketmiş gibiydik. Sabrımıza değen nazar, şükürümüzü hüngür hüngür ağlatmıştı. Biz sadece seyrediyorduk...

Aklımızın da, yüreğimizin de sağlama yapmaya ihtiyacı varken, topladık, çıkardık, böldük ve öylece bırakıp, köşemize çekildik. Teselliler kundakladık gönlümüzde. Büyüsündeyken, uzaktan bakmayı tercih ettik visale. Uzaktı iklimlerin durağan gelişleri. Uzaktı, gökkuşağı gibi süzülüşler... "Lale devri çocukları" gibiydik. Bir radyomuz bile yoktu ama "Eski radyo"lardan dinlenirmiş meğer şiiir. Kalem ise, yüreğe ektiği kuşkonmazları biçiyor gibi, kan revan içindeydi. Defterin koynuna girmeye utanır olmuştuk. Şimdi biz ne yapacaktık, hiç bilmiyorduk. Çabalarımız, küreksiz sandal gibi sallanıp duruyordu, bedenimizde. Aklımız, fikrimizden çıktılar alıyordu fakat, boş kalan ellerimiz, bir bir yırtıp atıyordu. Peki, ne yapmalıydık? Bilmiyordum... Bilmiyordun... Bilmiyorduk...

Kollarımız gevşemiş lastik gibi yana düşmüştü. Omuzlarımız, bir maden işçisinininkinden daha çöküktü. Kendimize ağır gelirken, aşkın hafifliği şaşkına çevirmişti bizi. Üfürükten teyyare bahanelerde savrulduğumuzu, çok geç fark etmiştik. Bizim ayazımızda üşüyen yüreğimizin titremeleri bile, kendimize gelmemizi sağlamamıştı. Bize dairlerin üryanlığı ise, cabası. Kör müydük? Sağır mıydık? Dilsiz miydik? Ne gördük, ne duyduk ne de söyledik. Üzülmelerimiz bile dilsizdi. Üzmelerimiz sağır. Bahanelerdeki üretkenliğin, çıkmazları çözmede kısırlaşıyordu. Bu gün bunu daha iyi anladım. Kendi söylemlerini bile yalanlıyordun. Yemin etme derken bile inandırıcılıktan uzaktı sözlerin. Bize neler oluyordu? Aşkın ateşini düşlerken, duyarsızlığımızın tavan yapmasına aldırmiyorduk. Bedenlerimiz, bir ameliyatla ayrılmış, yapışık ikizlere dönmüştü. Bizken, sen ve bendik işte. Tektik... Döktüklerimizi, toplamaya tenezzül etmiyorduk. Zira:

Gidiyordum... Gidiyordun... B/izsiz gidiyorduk...

HÜZÜN ŞAIRİ: N Y